

El mirador

Sunt lacrimae rerum, proclamava Joan Vinyoli al mirador de Pals. Hi ha llàgrimes en les coses i ens toquen al fons de l'ànima. I és que al cim del Pedró del poble hi ha aquest racó virgilià, de fet tot l'Empordà que s'hi albira –si la vegetació de les cases properes ho permet– està fet a imatge i semblança del poeta llatí, els pobles, els masos, les línies que dibuixen els camins, les carreteres i les siluetes sobreposades de les serralades, tot té una lògica lírica. El mirador de Pals és probable que encara continuï essent el racó privilegiat que estimava Josep Pla, des del qual no s'hi veien «toros de lídia, ni hipoteques», tot i que això de les hipoteques ara s'hauria de revisar. Hi ha qui diu que s'ha de venir plorat de casa, però jo no seré menys que Vinyoli, que Virgili, i que Pla –segurament– i deixaré anar com a mínim unes gotes pel llagrimall, emocionat per la bellesa etèria del paisatge que podria veure si no fos pels margallons, les oliveres, els lledoners, els cedres del Líban, les atzavares florides, les mates de boix grèvol, mitja dotzena d'alzines i dues desenes de baladres de diversos colors que ho tapen tot. Un altre dia vindré ja plorat i sospirat, i amb una serra mecànica. Amb una mà aniré podant la vegetació sobrera i amb l'altra passaré les pàgines d'un llibre de Josep Pla triat per a l'ocasió, o potser amb tota l'obra completa, per si em falla la serra. Pujaré al capdamunt de la pila dels 46 volums enquadernats amb tapa dura, i encara que sigui en equilibri precari podré besllaurar amb la mirada els «tons de coll de tórtora i de flor de farigola» de les muntanyes del Montgrí.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/07/20/mirador/857627.html?utm_source=rss